

Reg. Vesting Artillerie 1ste Bataljon. Dus geen gewoon infanterist, zoals de meeste in die tijd. We zouden dus veel aan de kusten van Den Helder moten vertoeven en in de forten die daar gebouwd waren, We hadden dus de wind uit de eerste hand. Het was Meimaand toen ik daar was maar heb er n og veel kou geleden.

Een ven de eerste dagen kregen we al een zogenaamd test, zoals ze dat nu noemen. Dat was om kader uit te trekken. We moesten dan wat sommetjes maken, een dictee die een luitenant dicteerde uit een krant of tijdschrift maken en wat Ned. taal. Een opstel maken enz. enz. We kregen daar dan een van te voren vastgestelde tijd voor. Nu was er nog een onderwijzer die zeer dicht bij mij zat uit Schagen en wij waren eerst klaar en toen gingen we afspreken en een lijntje of randje rond te trekken. Wat voor mij net fout was. Want toen het werk moest ingeleverd worden was ik een van de eersten die uitgetrokken werd om voor sergeant te leren. Ik zei die luitenant kort weg: Dat doe ik niet. Hij vroeg mij waarom niet: Dan beschouw ik je als dienstweigeraar. Nou daar stond de doodstraf op, want die krijgsartikelen werden ons al de eerste dag voorgelezen en dat was al doodstraf wat de klok sloeg. Ik vertelde hem toen dat ik veel te ver van huis was en een zak had en een vrouw en kind. Dan moest ik veel te lang leren enz. enz. Nou ik heb veel moeten soebatten om daaronder uit te komen, maar eindelijk gelukte het toch. Die onderwijzer is helaas maar 6 weken in Den Helder geweest en is toen gestorven aan de vreselijke ziekte: nekkrimp. Ik was toen al uit Den Helder weg. Maar toch kende ik hem zeer goed. Was een beste kerel. Maar het Ned. leger was maar arm in die tijd en we moesten nog maar steeds met ons eigen kleren aanlopen, omdat er geen kleding was. Dat begon ons natuurlijk erg de keel uit te hangen. In dienst van de regering en dan je eigen kleren moeten verslijten. Je begrijpt dat er nog al eens wat gezegd werd tegen de meerdere.

Zo was ik al 10 dagen in dienst toen ik plots een telegram kreeg van de dokter uit Krabbendijke om direkt naar huis te komen in verband met de zeer ernstige toestand van Pietje d'r Moeder. Ik was toen nog geen soldaat en inburger naar Krabbendijke. Toen ik hier aankwam was het hier volop lente en in Den Helder was het nog winter. Alles kaal was het daar nog en hier alles volop in groen en in blad. Wat een verschil? Je kunt begrijpen dat er eenerzijds blijdschap was met al de droefheid. Maar het was een erge hartaanval, die zij had en het ging weer over, dus moest ik weer al gauw terug.

De meeste tijd na afloop van de dienst des avonds zaten we in een Militair Tehuis. Daar was een huisvader, die nog van het oude stempel was en 's avonds altijd dagsluitng hield met zang en orgelbegeleiding. Ik hoorde die man graag, temeer daar hij al op hoge leeftijd was. Zondags liepen we zo wat overal, daar die predikanten die toen in Den Helder stonden zowat alle van de moderne richting waren. Ik ging veelal naar een Evangelisatie of naar een Oud-Geref. dominé Meyer, een kerkje waar meest vissers in kwamen, maar die zeer fijn kon preken en de zuivere oude Waarheid en dat mocht ik graag. Veel volgelingen had ik echter niet dan Marien Ruissen en Lou Moerman. Toch heb ik er nooit geen spijt van gehad deze mensen te horen. Het was m.i. toch het echte en alleen ware, hoewel we vanzelf toch altijd nog aan de Ned. Herv. Kerk hoorden.

Op 27 mei d.a.v. was het Pinksteren en mochten we naar huis. We waren toen echt soldaat. Wat een blijdschap voor mijn Vrouw en kind, dat begrijp je. Maar reeds op 2e Pinksterdag moesten we 's avonds om 6 uur weer vertrekken, want 's nachts om 1 uur moesten we weer present zijn. Maar wegens drukte van soldaten en verlofgangers waren de treinen nu erg verlaat en kwamen we in Haarlem aan toen de trein naar Den Helder al vertrokken was. Wat te doen. Ik naar de stationswacht, want die had je toen in die tijd overal en netjes alles verteld. Die andere mannen lieten mij er maar voor open